

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoCsp/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217217892
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová, st.
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1217217892.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: Peter Hlavatý, nar. 27.01.1985, bytom Latorická 11, 821 07 Bratislava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy a právnych úkonov, vydanie bezdôvodného obohatenia a ochranu práv spotrebiteľa, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 05.01.2023 č.k. 52Csp/121/2017-360, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach - vo výrokoch I. a II., ako aj v časti trov konania (IV. výrok) potvrdzuje.

Žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.285,95 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), určil, že dohody o zrážkach zo mzdy, a to dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500085173 zo dňa 13.10.2014, dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500085172 zo dňa 13.10.2014 a dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500099631 zo dňa 15.01.2015, sú neplatné (II. výrok), vo zvyšnej časti o určenie neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085173 zo dňa 13.10.2014, zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085172 zo dňa 13.10.2014 a zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500099631 zo dňa 15.01.2015 súd žalobu zamietol (III. výrok) a žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal (IV. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 02.10.2017 pôvodne domáhal určenia neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500085173 zo dňa 13.10.2014, Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500085172 zo dňa 13.10.2014 a Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500099631 zo dňa 15.01.2015. Ďalej sa domáhal určenia, že revolvingový úver poskytnutý na základe Zmluvy č. 8500085173 zo dňa 13.10.2014, Zmluvy č. 8500085172 zo dňa 13.10.2014 a Zmluvy č. 8500099631 zo dňa 15.01.2015 je bezúročný a bez poplatkov. Rovnako sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať mu bezdôvodné obohatenie zo Zmluvy č. 8500085173 zo dňa 13.10.2014 vo výške 220,60 eur, zo Zmluvy č. 8500085172 zo dňa 13.10.2014 vo výške 460,05 eur a zo Zmluvy č. 8500099631 zo dňa 15. 01. 2015 vo výške 1.676,28 eur. Po pripustení zmeny petitu na pojednávaní konanom dňa 02.02.2018 sa žalobca domáhal určenia neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy č. 8500085173 zo dňa 13.10.2014, č. 8500085172 zo dňa 13.10.2014 a č. 8500099631 zo dňa 15.01.2015, určenia neplatnosti zmlúv o revolvingovom úvere č. 8500085173 zo dňa 13.10.2014, č. 8500085172 zo dňa 13.10.2014 a č. 8500099631 zo dňa 15.01.2015 a uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi

sumu 1.285,95 eur. Vo zvyšnej časti vzal žalobca žalobu späť. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel dňa 13.10.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500085173, na základe ktorej mu žalovaný poskytol úver vo výške 720,- eur, z ktorého skutočne dostal žalobca na účet len sumu 648,- eur. Ďalej žalobca so žalovaným uzavrel dňa 15.10.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500085172, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 1.500,- eur, z ktorého dostal skutočne žalobca na účet sumu 1.350,- eur. Nakoniec uzavrel žalobca so žalovaným dňa 27.01.2015 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500099631, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 900,- eur, z ktorého skutočne dostal žalobca na účet sumu 810,- eur. Bol toho názoru, že nakoľko predmetné zmluvy o revolvingovom úvere obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, žalobca sa domáha určenia neplatnosti týchto zmlúv s poukazom na § 49a Občianskeho zákonníka. Žalobca za neprijateľné zmluvné podmienky považoval uzatvorenú rozhodcovskú doložku spolu s dohodnutou a neposkytnutou doplnkovou službou odkladu splátok. Uviedol, že súčasťou predmetných zmlúv o revolvingovom úvere boli aj dohody o zrážkach zo mzdy, na základe ktorých požiadal žalovaný zamestnávateľa žalobcu na vykonávanie zrážok zo mzdy bez toho, aby existovalo súdne rozhodnutie, ktoré by žalobcovi túto povinnosť ukladalo, čím dochádza k poškodzovaniu žalobcu ako spotrebiteľa. Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby súd určil predmetné Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500085173, č. 8500085172 a č. 8500099631 za neplatné. Okrem iného žalobca žiadal o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.285,95 eur z toho dôvodu, že uhradil vyššiu sumu, ako sú poskytnuté úvery, z čoho vyvodil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na základe predmetných zmlúv o revolvingovom úvere, ktoré obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Uviedol, že je podľa zákona neprípustné domáhať sa určenia neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy, pričom k zrážkam zo mzdy sa pristupuje za účelom splnenia povinnosti dlžníka, t.j. k úhrade dlžných splátok. Konštatoval, že tento zabezpečovací inštitút nevyžaduje žiadne schválenie rozhodnutím súdu. Dodal, že žiadne ustanovenie unijného práva neupravuje výkon zrážok a regulácia tohto inštitútu je ponechaná výlučne na vnútroštátne právo. Žalovaný tiež poprel tvrdenie žalobcu, že by dohody o zrážkach zo mzdy mali predstavovať súčasť zmlúv, pričom poukázal na to, že žalobca v podanej žalobe nespochybnil skutočnosti týkajúce sa obsahu dohôd o zrážkach zo mzdy a jej uzavretia a podpisom predmetných dohôd súhlasil s ich uzavretím. K tvrdeniu žalobcu, že rozhodcovská zmluva nebola dojednaná individuálne, žalovaný uviedol, že rozhodcovská zmluva je preukázateľne samostatným právny úkonom, ktorého existencia nebola podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, pričom išlo o samostatnú zmluvu a listinu, ktorá nebola súčasťou inej štandardnej zmluvy.

4. Žalobca následne poprel tvrdenia žalovaného, ktoré považoval za klamlivé a zavádzajúce. Podľa žalobcu bolo neprípustné vopred zabezpečiť pohľadávku dohodami o zrážkach zo mzdy, ktoré neboli dojednané individuálne, nemali všetky náležitosti, pričom zabezpečovaná pohľadávka nebola vymedzená určito, a preto považoval predmetné dohody za neplatné z dôvodu, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v neprospech spotrebiteľa.

5. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 18.05.2018 č.k. 52Csp/121/2017-172 určil, že poplatky za poskytnutie úveru vyplývajúce zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085173 vo výške 72,- eur, č. 8500085172 vo výške 150,- eur a č. 8500099631 vo výške 90,- eur sú ako neprijateľné zmluvné podmienky neplatné. Ďalej určil, že rozhodcovské doložky v zmysle Rozhodcovských zmlúv č. 8500085173, č. 8500085172 a č. 8500099631 sú ako neprijateľné zmluvné podmienky neplatné. Žalovanému uložil, aby žalobcovi zaplatil 312,- eur titulom bezdôvodného obohatenia, vo zvyšnej časti o určenie neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy a neplatnosti zmlúv o revolvingovom úvere súd žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 51,48 %. Súd prvej inštancie dopĺňujúcim rozsudkom č.k. 52Csp/121/2017-219 zo dňa 19. 06. 2018 v časti zaplataenia istiny vo výške 1.070,98 eur konanie zastavil a vo zvyšnej časti o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobu zamietol.

6. Proti vyššie uvedenému rozsudku prvej inštancie podali odvolanie žalobca aj žalovaný.

7. Odvolací súd uznesením zo dňa 15.07.2020 č.k. 4Co/190/2019-225 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení vo vzťahu k Dohodám o zrážkach zo mzdy uviedol, že Dohody o zrážkach zo mzdy vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv alebo uzatvorené spolu pri uzatvorení spotrebiteľskej zmluvy sú neprijateľnou zmluvnou podmienkou a plnenie - vykonávanie zrážok zo mzdy na základe neplatnej zmluvnej podmienky je v rozpore so

zákonom. Poukázal na to, že zabezpečenie záväzku vopred uzavretou Dohodou o zrážkach zo mzdy je neprímeranou požiadavkou obchodnej spoločnosti ako veriteľa, keď viacnásobne a bez akéhokoľvek obmedzenia chce disponovať s príjmom dlžníka. Konštatoval, že možnosť uspokojenia pohľadávky zrážkami zo mzdy nemôže byť dojednaná vopred, už pri podpise samotnej zmluvy s poukazom na § 53 ods. 1 a § 54 ods. 1, ods. 2 OZ. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie, k tomuto stavu dochádza súhlasom, resp. podpísaním Dohody o zrážkach zo mzdy pri podpise samotnej úverovej zmluvy. Právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom je absolútne neplatný. Vyvodil, že takýmto úkonom Dohoda o zrážkach zo mzdy bez pochyb je. Uviedol tiež, že dohoda musí obsahovať označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide a výšku dohodnutých zrážok a uvedené náležitosti predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy neobsahovala. Veriteľ vo vzťahu k spotrebiteľovi nie je vo vzťahu nadriadenosti a neprislúcha mu právo jednostranne určovať, aké pohľadávky a v akej výške, ktoré v budúcnosti vzniknú, sa budú realizovať formou zrážok zo mzdy v prospech veriteľa. Dodal, že pri uzatváraní dohody dlžník spotrebiteľ musí vedieť pohľadávku akého druhu zabezpečuje Dohoda o zrážkach zo mzdy a v akej výške, nesmie byť uvedená len v súvislosti s označením budúceho poskytnutia úveru na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru. Neurčité nemôže byť ani zmluvné dojednanie v Dohode o zrážkach zo mzdy, týkajúce sa výšky splátok (rozsahu v akom má byť naplnená uhradzovacia funkcia zabezpečovacieho inštitútu zrážok zo mzdy). Podľa dohody, ak nebude v ktoromkoľvek mesiaci zrážka zo mzdy vykonaná v dohodnutej výške, bude zrazená v ďalšom mesiaci. Poukázal na to, že neurčitosť zmluvného dojednanie o výške zrážok má za následok neplatnosť dohody. Bol toho názoru, že uvedené ustanovenie predstavuje jednostranné neprímerané zvýhodnenie zmluvnej strany veriteľa, ktorý má byť bezpodmienečne uspokojený aj nad dohodnutú výšku mesačnej zrážky. Inštitút Dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok únieového práva, a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v euronekonformnom procese zrážok zo mzdy na základe Dohody o zrážkach zo mzdy zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly a na túto skutočnosť súd musí brať zreteľ.

8. Ohľadom určenia neplatnosti revolvingových zmlúv konštatoval, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“), čo neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Ak sa teda má skúmať neprijateľnosť podmienky (za premisy, že táto je transparentne a zrozumiteľne vyjadrená), je nutné primárne ustáliť, či to-ktoré transparentné dojednanie takémuto prieskumu podlieha, či sa nejedná o transparentné ustanovenie (dojednanie), ktoré ani teoreticky takouto neprijateľnou podmienkou byť nemôže, a to s ohľadom na jej charakter (podstatný obsah). Pri posudzovaní prijateľnosti, resp. neprijateľnosti dojednanie poplatku za poskytnutie úveru sa musí primárne vyriešiť otázka, či sa nejedná o jednu z menovaných výluk, ktoré neprijateľnosť, resp. jej skúmanie vylučujú. Uviedol, že odvolací súd poukázal na to, že je tu aj ďalšia výluka z prieskumu neprijateľnosti, ktorou je obsah dojednanej podmienky ako hlavného predmetu plnenia a tiež cenové dojednanie, s čím sa súd prvej inštancie nevysporiadal. V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie tak absentovalo reflektovanie na právnu reguláciu odplaty za dojednanie záväzku za poskytnutý úver. Napokon vo vzťahu k rozhodcovským zmluvám uviedol, že pre platnosť rozhodcovskej zmluvnej doložky v spotrebiteľských veciach sa vyžaduje, aby mal spotrebiteľ možnosť vyjadriť s ňou pri uzatváraní zmluvy nesúhlas tak, aby v prípade vyznačenia nesúhlasu vzájomné spory v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou bol príslušný prejednať a rozhodnúť všeobecný súd. Dodal, že pokiaľ je táto podmienka splnená nemožno sa dovolávať bez ďalšieho neplatnosti takejto doložky.

9. Žalovaný následne prostredníctvom vyjadrenia doručeného súdu dňa 23.09.2020 poukázal na aktuálne rozhodnutie SD EÚ vo veci C-621/17 zo dňa 03.10.2019, vo veci Gyula Kiss proti CIB Bank Zrt., Emil Kiss, Gyulána Kissová. V uvedenom rozhodnutí Súdny dvor (tretia komora) rozhodol, že článok 4 ods. 2 a článok 5 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že z požiadavky, podľa ktorej musí byť zmluvná podmienka formulovaná jasne a zrozumiteľne, nevyplýva povinnosť, aby také zmluvné podmienky, o aké ide vo veci samej, ktoré neboli individuálne dohodnuté a sú obsiahnuté v zmluve o úvere uzatvorenej so spotrebiteľmi, pričom presne určujú sumu poplatkov za správu a poplatku za poskytnutie úveru, ktoré

znáša spotrebiteľ, spôsob ich výpočtu a dátum ich splatnosti, tiež podrobne špecifikovali všetky služby poskytované ako protihodnota dotknutých súm. Článok 3 ods. 1 Smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že taká zmluvná podmienka, o akú ide vo veci samej, ktorá sa týka poplatkov za správu zmluvy o úvere a ktorá neumožňuje jednoznačne určiť konkrétne služby poskytované ako protihodnotu, v zásade nespôsobuje v rozpore s požiadavkou dobrej viery na úkor spotrebiteľa značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami strán, ktoré vyplývajú zo zmluvy. Na uvedené rozhodnutie žalovaný poukázal z dôvodu, že v doterajšom priebehu konania bol prezentovaný aj názor, že nešpecifikovanie „protihodnoty“ poplatku za poskytnutie úveru spôsobuje neprijateľnosť dojednania o takomto poplatku. Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí takýto záver (prijatý v kontexte aplikácie únijnej úpravy neprijateľných podmienok v smernici 93/13) by podľa žalovaného mal byť aplikovaný v rámci právneho posudzovania predmetu konania. V súvislosti s tvrdením o neuvedení „rozpisu splátky“ žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. februára 2018, ktorý konštatoval, že „úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici“ (uznesenie sp. zn. 3Cdo/146/2018, body 25 až 27). K tomuto rozhodnutiu sa Najvyšší súd v plnom rozsahu prihlásil aj v niekoľkých ďalších rozhodnutiach, napr. sp.zn. 3Cdo/56/2018, sp.zn. 4Cdo/187/2017. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný neuplatňoval voči žalobcovi právo na výkon zrážok zo mzdy a z dôvodu svojho záujmu na hospodárnom priebehu konania a jeho ukončení sa žalovaný vzdal práva na výkon zrážok zo mzdy z dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500085173, č. 8500085172 a č. 8500099631.

10. Žalovaný ďalej v podaní doručenom súdu dňa 1.6.2021 uviedol, že poplatky spojené so spotrebiteľským úverom boli a sú bežnou súčasťou obchodnej praxe spojenej s poskytovaním úverov, pričom tento fakt bol a je zohľadnený aj príslušnou právnou úpravou. Zákon č. 129/2010 Z.z. legálnu definíciu poplatku nemá, no vo viacerých ustanoveniach hovorí o poplatku/och, pričom z tejto úpravy je zrejmé, že pod uvedeným pojmom sa má na mysli iná platba ako je úrok (napríklad v § 1 ods. 3 písm. i), § 2 písm. g), a pod.). Zákon v otázke poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom zaviedol výslovnú úpravu toho, aké poplatky pri spotrebiteľskom úvere sú ex lege zakázané (§ 9 ods. 10 zákona č. 129/2010 Z.z.). Z prijatej zákonnej úpravy vyplýva, že zákonodarca poplatok za poskytnutie úveru nepovažoval za problematický a neprijateľný. V rámci pomerne podrobnej a rozsiahlej úpravy poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom by aj v zmysle teórie racionálneho zákonodarcu bolo prirodzené a očakávateľné, že by sa zakázal aj poplatok za poskytnutie úveru, ak by bol považovaný za problematický a neprijateľný.

11. Žalobca prostredníctvom podania doručeného súdu dňa 22.6.2021 namietal, že v zmluvách o úvere absentuje výška reálne poskytnutých peňažných prostriedkov od žalovaného. Žalobca vo všetkých troch prípadoch dostal na účet menej eur o poplatok za poskytnutie úveru, t.j. výška úveru bola v zmluvách uvedená neurčito. Tzn. že všetky tri zmluvy sú neplatné alebo bezúročné a bez poplatkov. Čo sa týka zmluvy č. 8500099631, odplata podľa dohody o poskytnutí služby (odklad troch splátok) nie je zahrnutá v RPMN ani v celkovej čiastke na zaplatenie. Vo všetkých troch zmluvách absentuje okrem výšky úveru aj termín konečnej splatnosti a zročnosť jednotlivých splátok. Oznamenie veriteľa o chválení úveru dlžníkovi je jednostranný dokument zo strany veriteľa, tento dokument nemožno považovať za súčasť zmluvy a takisto splátkový kalendár nebol podpísaný.

12. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie prednesom poverenej zástupkyne žalobcu a právneho zástupcu žalovaného, ako aj listinnými dôkazmi, ktoré tvoria obsah spisu a zistil tento skutkový stav:

13. Zo žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy adresovanej zamestnávateľovi žalobcu dňa 26.2.2015 zistil, že žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobcu o zrážky zo mzdy vo výške 47,43 eur mesačne na základe Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500085172. Z Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500085172 vyplýva, že žalobca uzavrel s žalovaným dňa 15.10.2014 túto dohodu, s ktorou žalobca súhlasil vzhľadom na poskytnutý úver so zrážkami z jeho mzdy vo výške 47,43 eur mesačne. Zo žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy adresovanej zamestnávateľovi žalobcu dňa 26.02.2015 vyplýva, že žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobcu o zrážky zo mzdy vo výške 22,76 eur mesačne na základe Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500085173. Z Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500085173 zistil, že žalobca uzavrel s žalovaným dňa 15.10.2014 túto dohodu, s ktorou žalobca súhlasil vzhľadom na poskytnutý úver so zrážkami z jeho mzdy vo výške 22,76 eur mesačne. Zo žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy adresovanej zamestnávateľovi žalobcu dňa 11.03.2015 vyplýva, že žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobcu o zrážky zo mzdy vo výške 49,20 eur mesačne na základe Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500099631. Z Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500099631 vyplýva, že žalobca uzavrel s žalovaným dňa 16.1.2015 túto dohodu, s ktorou žalobca súhlasil vzhľadom na poskytnutý úver so zrážkami z jeho mzdy vo výške 49,20 eur mesačne. Z potvrdenia o príjme od zamestnávateľa žalobcu zo dňa 20.9.2017 zistil, že na účet žalovaného je mesačnou zrážkou zo mzdy žalobcu poukazovaná suma 119,39 eur. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru a z oznámenia o schválení úveru, t.j. zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085173 vyplýva, že žalobca uzavrel s žalovaným dňa 15.10.2014 túto zmluvu, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 720 eur, so splátkami vo výške 22,76 eur (istina 17,14 eur a úroky 5,62 eur) po dobu 42 mesiacov, s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 72 eur, s dátumom splatnosti poslednej splátky dňa 16.4.2018, s hodnotou RPMN 26,07 % pri priemernej hodnote RPMN 44,06 %, s ročnou úrokovou sadzbou 18,06 %, pri celkovej čiastke ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 1.027,92 eur. Žalobca uzavrel so žalovaným dňa 15.10.2014 Rozhodcovskú zmluvu č. 8500085173, predmetom ktorej je možnosť riešiť akýkoľvek spor, nezrovnalosť alebo nárok medzi zmluvnými stranami pred rozhodcovskými súdmi, pričom tieto spory môžu byť riešené aj v súdnom konaní a výber spočíva na žalobcovi. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru a z oznámenia o schválení úveru, t.j. zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085172 vyplýva, že žalobca uzavrel s žalovaným dňa 15.10.2014 túto zmluvu, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.500 eur, so splátkami vo výške 47,43 eur (istina 35,71 eur a úroky 11,72 eur) po dobu 42 mesiacov, s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 150 eur, s dátumom splatnosti poslednej splátky dňa 16.4.2018, s hodnotou RPMN 26,09 % pri priemernej hodnote RPMN 44,06 %, s ročnou úrokovou sadzbou 18,08 %, pri celkovej čiastke ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 2.142,06 eur. Dňa 15.10.2014 žalobca uzavrel so žalovaným Rozhodcovskú zmluvu č. 8500085172, predmetom ktorej je možnosť riešiť akýkoľvek spor, nezrovnalosť alebo nárok medzi zmluvnými stranami pred rozhodcovskými súdmi, pričom tieto spory môžu byť riešené aj v súdnom konaní a výber spočíva na žalobcovi. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru a z oznámenia o schválení úveru, t. j. zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500099631 vyplýva, že žalobca uzavrel so žalovaným dňa 16.1.2015 túto zmluvu, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 900 eur, so splátkami vo výške 28,46 eur (istina 21,43 eur a úroky 7,03 eur) po dobu 42 mesiacov, so splátkou podľa Dohody o poskytnutí služby vo výške 20,74 eur, s výškou celkovej platby na úhradu vo výške 49,20 eur, s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 90 eur, s dátumom splatnosti poslednej splátky dňa 1.8.2018, s hodnotou RPMN 25,42 % pri priemernej hodnote RPMN 36,30 %, s ročnou úrokovou sadzbou 18,08 %, pri celkovej čiastke ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 1.285,32 eur. Z Rozhodcovskej zmluvy č. 8500099631 zistil, že žalobca ju uzavrel so žalovaným dňa 16.1.2015 a jej predmetom je možnosť riešiť akýkoľvek spor, nezrovnalosť alebo nárok medzi zmluvnými stranami pred rozhodcovskými súdmi, pričom tieto spory môžu byť riešené aj v súdnom konaní a výber spočíva na žalobcovi. Z Dohody o poskytovaní služieb č. 8500099631 vyplýva, že žalobca uzavrel so žalovaným dňa 16.1.2015 túto zmluvu, predmetom ktorej sú podmienky poskytovania dohodnutých služieb k príslušnej zmluve o revolvingovom úvere, na základe ktorej sa žalobca zaviazal platiť žalovanému mesačne odplatu za poskytnuté služby vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Z prehľadu splácania žalobcu k číslu zmluvy 8500085172 vyplýva, že žalovaný poskytol žalobcovi čiastku 1.500 eur, z ktorej mu vyplatil sumu 1.350 eur a z ktorej žalobca splatil žalovanému sumu 1.660,05 eur. Z prehľadu splácania žalobcu k číslu zmluvy 8500085173 vyplýva, že žalovaný poskytol žalobcovi čiastku 720 eur, z ktorej mu vyplatil sumu 648 eur a z ktorej žalobca splatil žalovanému sumu 819,36 eur. Z prehľadu splácania žalobcu k číslu zmluvy 8500099631 vyplýva, že žalovaný poskytol žalobcovi čiastku 900 eur, z ktorej mu vyplatil sumu 810 eur a z ktorej žalobca splatil žalovanému sumu 1.637,30 eur. Podľa odpovede MS SR na žiadosť žalobcu o posúdenie vyššie uvedených zmlúv žalobcu so žalovaným

zo dňa 12.3.2018, zmluvy o revolvingovom úvere obsahujú všetky náležitosti, ktoré mali obsahovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy, avšak tieto zmluvy obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, ktorú sú spôsobilé založiť hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, t.j. ide o poplatky zaväzujúce spotrebiteľa k plneniu za čisto administratívnu agendu, teda za plnenia, ktoré mu po materiálnej stránke nie sú dodané a slúžia v skutočnosti len záujmom dodávateľa, ďalej ide o vyhlásenie spotrebiteľa v zmluve, že sa oboznámil s úverovými podmienkami a nakoniec ide o rozhodcovskú doložku, pričom rozhodnutie o tom, že sú predložené zmluvy z vyššie uvedených dôvodov neplatné v časti, v ktorej obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky alebo neplatné ako celok závisí od posúdenia súdu.

14. Žalobca po zmene petitu žiadal zmluvy a aj dohody o zrážkach zo mzdy určiť za neplatné, nakoľko mal za preukázané, že žalovaný mu plnil menej ako bolo dohodnuté tak, ako uvádza v podanej žalobe. Mal za to, že tieto zmluvy sú neplatné s poukazom na § 49a Občianskeho zákonníka, nakoľko bol žalovaný viazaný návrhom žalobcu, ktorý nedodrжал. Navyše zmluvy obsahujú podľa žalobcu neprijateľné zmluvné podmienky a takýto právny úkon je neplatný. Neprijateľnými zmluvnými podmienkami sú podľa názoru žalobcu neprijateľná rozhodcovská doložka, dohodnutá a neposkytnutá doplnková služba odklad splátok.

15. V priebehu konania žalovaný súhlasil so späťvzatím žaloby v časti zaplatenia bezdôvodného obohatenia zo strany žalobcu.

16. Po právnej stránke vychádzal súd prvej inštancie z ustanovení § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv o revolvingovom úvere (ďalej len „zákona č. 129/2010 Z.z.“), ustanovení § 9 ods. 1, ods. 2 písm. c/, f/, j/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z., ustanovení § 39, § 49a, § 52 ods. 1 a ods. 2 prvej vety, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 551 ods. 1, Občianskeho zákonníka, ustanovení § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 CSP.

17. Na základe vykonaného dokazovania a citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná.

18. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že strany sporu dňa 15.10.2014 uzavreli písomné zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085173 a č. 8500085172 a dňa 15.1.2015 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500099631. Za účelom zabezpečenia povinnosti žalobcu plniť v prospech žalovaného na základe podmienok stanovených predmetnými úverovými zmluvami boli medzi stranami sporu v rovnaké dni uzavreté aj dohody o zrážkach zo mzdy osobitne pre každú úverovú zmluvu. V konečnom štádiu konania sa žalobca o.i. domáhal vyslovenia neplatnosti zmlúv o revolvingovom úvere a dohôd o zrážkach zo mzdy. Zmluvy o revolvingovom úvere boli vyhotovené ako formulár určený pre vyšší počet spotrebiteľov. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný vykonáva podnikateľskú činnosť v predmete poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Žalobca je fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní zmlúv nekonala v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a preto je žalobcu potrebné považovať za spotrebiteľa. Peňažné prostriedky boli žalobcovi poskytnuté za účelom rekonštrukcie nehnuteľnosti, zariadenia domácnosti a nákupu elektroniky. Vyvodil, že uzatvorením predmetných zmlúv vznikol medzi žalobcom a žalovaným záväzkovo-právny vzťah, ktorý sa riadi príslušnými ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Dodal, že na právny vzťah medzi sporovými stranami bolo potrebné aplikovať aj normy spotrebiteľského práva obsiahnuté v Občianskom zákonníku. Po preskúmaní písomných vyhotovení všetkých troch zmlúv o revolvingovom úvere súd prvej inštancie zistil, že v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. neobsahujú údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Poukázal na to, že konečná splatnosť úveru musí byť stanovená presným časovým údajom (deň, mesiac, rok). Tento údaj nemožno nahrádzať údajom o počte splátok a dátume ich splatnosti. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na skutočnosť, že údaj o dátume poslednej splátky úveru sa uvádza v dokumente „oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi“, avšak táto listina netvorí neoddeliteľnú súčasť zmlúv o revolvingovom úvere, je podpísaná iba zástupcom žalovaného a nebolo preukázané, že by bola žalobcovi účinne doručená. Uviedol, že účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. je, aby sa termín konečnej splatnosti úveru uvádzal priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere ako dvojstrannom právnom úkone. Mal za to, že

keďže pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere je obligatórne predpísaná písomná forma, tento druh zmluvy predpokladá potvrdenie prejavu súhlasu oboch zmluvných strán so zmluvnými podmienkami uvedením podpisov na zmluve. Bol toho názoru, že uvedením obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (termínu konečnej splatnosti úveru) v dokumente, ktorý je podpísaný len zástupcom žalovaného, nemožno nahradiť povinnosť žalovaného ako dodávateľa služby uviesť túto náležitosť priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Z uvedeného podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že aj v prípade, keby bol žalobca oboznámený s obsahom oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, stále by nebola naplnená požiadavka § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z., keďže tento údaj sa nenachádza priamo v písomnej zmluve o úvere. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že zmluvy o revolvingovom úvere neobsahujú údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 a rovnako sa priamo v zmluvách o úvere neuvádzajú všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z.. Súd prvej inštancie ohľadom námietky žalobcu, že zmluvy o revolvingovom úvere neobsahujú údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa mali splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.) sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, ktorý poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/146/2018, podľa ktorého „úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný. Poukázal na to, že dovolací súd dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici“. Vzhľadom na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít súd prvej inštancie dospel k názoru, že požiadavka v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bola splnená. Nedospel k takým zisteniam, kedy by bolo nevyhnutné považovať zmluvy o revolvingovom úvere za absolútne neplatné v zmysle § 39, prípadne podľa § 49a Občianskeho zákonníka. Pokiaľ sa žalobca odvolával na ust. § 49a Občianskeho zákonníka, t.j. že zmluvy uzavrel v omyle, základným predpokladom použitia normatívnych dôsledkov tohto ustanovenia je to, že omyl sa týka takej okolnosti, bez ktorej by konajúca osoba právny úkon vôbec neurobila. Konštatoval, že žalobca v priebehu konania netvrdil a ani zo žiadnych okolností prípadu nevyplýva, že by bol žalovaným uvedený do omylu, ktorý by sa týkal takej podmienky, kedy by žalobca v prípade vedomosti o údajnom omyle nepristúpil k uzavretiu napadnutých zmlúv. Dodal, že pokiaľ súd dospeje k záveru, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú bezúročné a bez poplatkov, je žalobca ako spotrebiteľ povinný na úhradu toho, čo podľa zmlúv dostal. V prípade vyslovenia neplatnosti zmlúv o úvere by bol žalobca rovnako povinný vrátiť žalovanému peňažné prostriedky, ktoré mu poskytol, a to titulom bezdôvodného obohatenia (plnenie na základe neplatného právneho úkonu). Doplnil, že v konečnom dôsledku bude efekt pre žalobcu rovnaký, nakoľko bez ohľadu na to, či sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, alebo za neplatný, žalobca ako spotrebiteľ by bol stále povinný vrátiť len to, čo od žalovaného dostal. Na základe uvedeného vyvodil, že v tomto konkrétnom prípade, keďže žalobca plnil v prospech žalovaného vo vyššej miere ako mal, bude žalovaný zaviazaný na vrátenie toho, čo mu žalobca poskytol nad rámec svojich zákonných, resp. zmluvných povinností, avšak rovnako bez ohľadu na to, či je úver bezúročný a bez poplatkov, alebo neplatný. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluvy o revolvingovom úvere sú bezúročné a bez poplatkov, považoval za bezpredmetné sa ďalej zaoberať dôvodnosťou poplatku za poskytnutie úveru. Zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085172 a z prehľadu platieb k zmluve súdu prvej inštancie vyplynulo, že strany sa dohodli na poskytnutí úveru v sume 1.500 eur, z ktorej po odpočítaní poplatku za poskytnutie úveru 150 eur žalovaný vyplatil žalobcovi sumu 1.350 eur. Žalobca splatil žalovanému sumu 1.660,05 eur (č.l. 151), t.j. žalobca zaplatil o 310,05 eur viac ako mal. Zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085173 a z prehľadu platieb k zmluve súdu prvej inštancie vyplynulo, že strany sa dohodli na poskytnutí úveru v sume 720 eur, z ktorej po odpočítaní poplatku za poskytnutie úveru 72 eur žalovaný vyplatil žalobcovi sumu 648 eur. Žalobca splatil žalovanému sumu 819,36 eur (č.l. 152), t.j. žalobca zaplatil o 171,36

eur viac ako mal. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500099631 a z prehľadu platieb k zmluve súdu prvej inštancie vyplynulo, že strany sa dohodli na poskytnutí úveru v sume 900 eur, z ktorej po odpočítaní poplatku za poskytnutie úveru 90 eur žalovaný vyplatil žalobcovi sumu 810 eur. Žalobca splatil žalovanému sumu 1.637,30 eur (č.l. 154), t.j. žalobca zaplatil o 827,30 eur viac ako mal. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie vyvodil, že žalobca plnil v prospech žalovaného v sume o 1.308,71 eur prevyšujúcej sumu, ktorú od žalovaného dostal a na úhradu ktorej bol povinný. Keďže žalobca si v zmysle petitu žaloby uplatňoval vrátenie sumy 1.285,95 eur a súd je žalobným návrhom viazaný, zaviazal žalovaného na úhradu v žalobcom požadovanej výške. K časti žalobného návrhu, ktorým sa žalobca domáhal určenia neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy č. 8500085173 zo dňa 13.10.2014, č. 8500085172 zo dňa 13.10.2014 a č. 8500099631 zo dňa 15.01.2015, súd prvej inštancie uviedol, že v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým je súd prvej inštancie viazaný, je nepochybné, že Dohody o zrážkach zo mzdy sú právnym úkonom, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom, a preto je absolútne neplatný. Rovnako ako už bolo uvedené vyššie v časti odôvodnenia týkajúceho sa zmlúv o revolvingovom úvere, je podľa jeho názoru nepochybné, že všetky tri Dohody o zrážkach zo mzdy sú formulárového typu a boli uzatvorené súčasne so žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru. Konštatoval, že jednotlivé ustanovenia spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť, a preto ich nemožno považovať za individuálne dojednané. Podľa čl. III. týchto dohôd uzavretím dohody dlžníkovi vzniká povinnosť rešpektovať vykonávanie zrážok zo mzdy v dohodnutej výške až do úplného splatenia pohľadávok veriteľa, prípadne aj iných nárokov, ktoré voči nemu vzniknú. Dlžník nemá oprávnenie túto dohodu pred splatením pohľadávky vypovedať, od nej odstúpiť alebo ju iným spôsobom jednostranne ukončiť. Z uvedeného vyvodil, že ide preto o neprijateľnú zmluvnú podmienku s poukazom na ust. § 53 ods. 4 písm. f/ Občianskeho zákonníka a rovnako v súlade s názorom odvolacieho súdu. Podľa čl. IV. dohôd išlo o zabezpečenie záväzku vopred uzavretou Dohodou o zrážkach zo mzdy, čo dostáva spotrebiteľa do nevýhodnejšieho právneho postavenia a súčasne ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Tieto dohody totiž neobsahujú presné označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide a výšku dohodnutých zrážok, ale iba odkaz na ešte neexistujúcu zmluvu o revolvingovom úvere. Podľa čl. V. Dohôd o zrážkach zo mzdy strany dojednali dohodu k zabezpečeniu pohľadávok veriteľa uvedených v čl. I. dohody, pričom v čl. I. dohody nie je uvedená žiadna pohľadávka veriteľa. V tomto bode súčasne absentuje akékoľvek označenie zamestnávateľa. Na základe uvedených skutočností je teda podľa názoru súdu prvej inštancie nesporné, že spotrebiteľ sa vopred vzdáva svojich práv a navyše predmetnými dohodami o zrážkach zo mzdy sa zabezpečuje ešte neexistujúca pohľadávka a že napadnuté dohody o zrážkach zo mzdy neobsahujú ani označenie zamestnávateľa. Poukázal na to, že hoci Občiansky zákonník v ustanovení § 551 explicitne nevyžaduje ako obligatórnu náležitosť dohody o zrážkach zo mzdy uvedenie platiteľa mzdy, resp. zamestnávateľa, systematickým výkladom ust. § 551 ods. 2 k § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka možno nepochybné dospieť k záveru, že pre to, aby bola dohoda o zrážkach zo mzdy vykonateľná, t.j. aby veriteľ výhodu v podobe práva na výplatu zrážok získal predložením dohody platiteľovi mzdy, musí byť v dohode konkrétny zamestnávateľ uvedený. Dodal, že je účelom uvedeného, aby bola dohoda určitá a aby nebola uzavretá voči vopred neurčenému okruhu zamestnávateľov dlžníka a súčasne, aby aj samotný zamestnávateľ, resp. platiteľ mzdy, mal k dispozícii podklad, na základe ktorého zrazil zamestnancovi časť mzdy. Navyše aj samotná formulárová dohoda žalovaného predpokladá vyplnenie zamestnávateľa v čl. V. Z uvedených dôvodov a s poukazom na právny názor odvolacieho súdu vyvodil, že dohody o zrážkach zo mzdy sú neplatnými právnymi úkonmi. Navyše samotný žalovaný prostredníctvom vyjadrenia doručeného súdu dňa 23.9.2020 uviedol, že si voči žalobcovi neuplatňoval právo na výkon zrážok zo mzdy a z dôvodu svojho záujmu na hospodárnom priebehu konania a jeho ukončení sa vzdal práva na výkon zrážok zo mzdy z dohody o zrážkach zo mzdy. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná v časti uplatneného nároku na určenie neplatnosti zrážok zo mzdy a na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.285,95 eur, a preto v tejto časti žalobe vyhovel. Zároveň bol súd prvej inštancie názoru, že v časti, v ktorej sa žalobca domáhal určenia neplatnosti zmlúv o revolvingovom úvere, je žaloba nedôvodná (avšak zmluvy súd prvej inštancie považoval za bezúročné a bez poplatku), a preto ju zamietol.

19. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Konštatoval, že predmetom konania bol nárok na určenie neplatnosti troch dohôd o zrážkach zo mzdy, troch zmlúv o revolvingovom úvere a vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.285,95 eur. Mal za to, že žalobca bol úspešný v časti o určenie neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy a vydanie bezdôvodného obohatenia, neúspešný bol v časti o určenie neplatnosti zmlúv o revolvingovom úvere. Dodal, že aby čiastočný úspech založil

nárok na čiastočnú náhradu trov konania, je potrebné, aby bol prevažujúci úspech, t.j. aby po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažnom úspechu jednej zo strán sporu. Vyvodil, že bolo zrejmé, že na základe výsledku konania prevažoval úspech žalobcu, preto by mu prislúchal nárok na pomernú náhradu trov konania. Keďže žalobcovi v konaní žiadne trov nevznikli, súd prvej inštancie mu ich náhradu nepriznal.

20. Proti tomuto rozsudku v časti výrokov I., II., a IV. podal včas odvolanie žalovaný.

21. Žalovaný odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil bezúročnosť úverov podľa vyššie uvedených zmlúv o revolvingovom úvere. Podľa žalovaného súd prvej inštancie vyvodil nesprávne závery o dôvodoch bezúročnosti, ktorými sú neuvedenie adresy predávajúceho, neuvedenie predpokladov použitých na výpočet RPMN a neuvedenie konečnej splatnosti. Žalovaný nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že neuvedenie adresy predávajúceho je dôvodom pre bezúročnosť úveru majúca za to, že pojem „predávajúci“ sa v zákone č. 129/2010 Z.z. nepoužíval na označenie veriteľa, ale na označenie subjektu, ktorý s dlžníkom uzatváral kúpnu zmluvu (alebo zmluvu o poskytovaní služieb) a z ktorej kúpna cena bola uhrádzaná prostredníctvom spotrebiteľského úveru. Konštatoval, že táto skutočnosť vyplýva z ustanovení § 15 ods. 1, 2, 3 a 5 uvedeného zákona. Mal za to, že ak sa v zákone používa určitý termín, pojem, potom sa tento má vykladať jednotne a rovnako v celom zákone, uvedené vyplýva z legislatívnych pravidiel tvorby zákonov. Zdôraznil, že z napádaného rozsudku nevyplýva žiadny dôvod, pre ktorý by sa pod pojmom „predávajúci“ mal rozumieť „veriteľ.“ Ďalším dôvodom, ktorým súd prvej inštancie odôvodnil bezúročnosť úveru a s ktorým žalovaný nesúhlasil, bolo neuvedenie predpokladov použitých na výpočet RPMN. Uvedené odôvodnil tým, že všetky údaje pre výpočet RPMN vyplývajú priamo z jednotlivých zmlúv. Existuje len jeden spôsob výpočtu, čo znamená, že pokiaľ jednotlivé údaje potrebné na tento výpočet zo zmluvy vyplývajú (ako výška úveru, výška splátky, počet splátok), potom ich nie je potrebné uvádzať duplicitne. Podľa žalovaného sa súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku dôsledne nevysporiadal s tým, že každú zmluvu o revolvingovom úvere tvoria aj zmluvné dojednania a oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Uvedol, že zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru /zmluva o revolvingovom úvere, ale aj zmluvnými dojednania. Dodal, že obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy. Odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/9/2019 zo dňa 27.5.2020, bod 12, podľa ktorého „Ak teda strany uzatvorili zmluvu, ktorej podstatné náležitosti sú v listine podpísanej obidvomi stranami určené výslovným odkazom na samostatnú listinu, ktorá nebola podpísaná, nespôsobuje to bez ďalšieho neplatnosť tejto zmluvy za podmienky, že ich prejav vôle bol dostatočne určitý a zmluvný konsenzus pokrýva aj tieto dojednania. Stačí, že zmluvné strany ju vyhlásia za súčasť zmluvy v podpísanom texte vlastnej zmluvy.“ a aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014-166, podľa ktorého oznámenie veriteľa tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Odkázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Žalovaný sa zároveň nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého vyplýval ako dôvod bezúročnosti neuvedenie konečnej splatnosti. K danému žalovaný uviedol, že z ustanovenia článku 4. ods. 4 a 5 zmluvných dojednaní, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára, ktorý je dňom konečnej splatnosti úveru. Opäť poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č.k. 13Co/111/2014 - 166, podľa ktorého je exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky a taktiež poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 25Co/62/2019, podľa ktorého je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere oznámenie veriteľa o schválení úveru, ktoré obsahovalo dátum poslednej splatnosti úveru, a z uvedeného dôvodu sa súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o absencii termínu konečnej splatnosti úveru. Žalovaný bol toho názoru, že náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nemôže byť dôvodom bezúročnosti úveru, keďže ide o požiadavku na takú náležitosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú nepozná úijné právo. Podotkol, že tento rozpor vnútroštátneho zákona a úijného práva viedol k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Uvedol, že je preto potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona a konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve

ako dôvod bezúročnosti a ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2017, ktoré sa týkalo práve výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. v kontexte unijného práva, kde súd konštatoval, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť. K neplatnosti dohody o zrážkach žalovaný uviedol, že je v súlade so zákonom, keď dlžník nemôže vypovedať dohodu o zrážkach pred splatením pohľadávky, preto nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o neprijateľnosti podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. f/ Občianskeho zákonníka. Podľa žalovaného z napadnutého rozsudku nevyplývajú žiadne skutkové zistenia, ktoré vychádzajú zo znenia tohto ustanovenia. Konštatoval, že nie je zrejmé, aké ustanovenie má žalovanému umožňovať odstúpiť od spotrebiteľskej zmluvy a spotrebiteľovi to za rovnakej situácie nie je umožnené. Poukázal na to, že dohoda o zrážkach zo mzdy je zákonom upravený spôsob zabezpečenia splácania. Právny poriadok SR v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere a ani v súčasnosti nielen že tento spôsob zabezpečenia pohľadávky nezakazoval, ale postupne so zmenami v rámci práva ochrany spotrebiteľov bola dohoda o zrážkach zo mzdy potvrdená ako prípustný a povolený spôsob zabezpečenia záväzku. Dodal, že výkon zrážok je regulovaný zákonom, takže aj realizácia tohto zabezpečenia má len zákonný obsah a základ. Preto neprijateľnou podmienkou z povahy veci nie je dohoda, ktorá kopíruje/preberá obsah zákonnej úpravy, pričom toto vyplýva výslovne aj zo smernice Rady 93/13/EHS, podľa ktorej sa ustanovenia smernice (upravujúcej neprijateľné podmienky) nepoužijú na podmienky, ktoré odrážajú zákonné ustanovenia členského štátu. Podľa § 9 ods. 13 zákona č. 129/2010 Z.z. je záväzky z úverovej spotrebiteľskej zmluvy možné zabezpečiť len dohodou o zrážkach zo mzdy, ručením a záložným právom. Preto bol toho názoru, že ak Národná rada SR ako jediný zákonodarný orgán vo forme zákona určila, že dohoda o zrážkach zo mzdy je stále a naďalej prípustný spôsob zabezpečenia záväzkov zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, potom každý je týmto rozhodnutím zákonodarca vo forme zákona viazaný. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/142/2016-86, v zmysle ktorého nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku dojednanie dohody o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovacieho inštitútu a inštitútu na postupné uspokojenie pohľadávky v zmysle § 551 a nasl. Obč. zák. aj v prípade ak bez možnosti ovplyvniť obsah tejto dohody. K absencii určenia zabezpečenej pohľadávky v dohode o zrážkach zo mzdy žalovaný uviedol, že zákonná úprava nikde nešpecifikuje spôsob ako vymedziť zabezpečenú pohľadávku. Konštatoval, že z obsahu dohôd je zrejmé (ponechajúc stranou pochybnosti o úrokoch, poplatkoch a pod.), že sa zabezpečuje pohľadávka primárne na splatenie úveru z tej - ktorej príslušnej zmluvy o revolvingovom úvere uzavretej spolu s dohodou o zrážkach zo mzdy. Žalovaný zároveň nesúhlasil s náležitosťou dohody o zrážkach zo mzdy, ktorou bolo uvedenie zamestnávateľa. Uviedol, že zákon takúto náležitosť neurčuje a z praktických dôvodov ani nemôže, majúc za to, že v prípade zmeny zamestnávateľa by nový zamestnávateľ dlžníka už nemal zrážku zo mzdy vykonávať, keďže zákon neurčuje ani právnu povinnosť nového zamestnávateľa, rovnako ani povinnosť uzavrieť dohodu o zmene dohody o zrážkach zo mzdy. Dodal, že pre dlžníka by bolo pomerne jednoduché zrušiť zrážky zo mzdy zmenou zamestnávateľa a rovnako by sa takouto zmenou predsa nemohla stať dohoda ani neplatnou, pretože taký následok v zákone určený nie je. Záverom konštatoval, že z napádaného rozsudku ohľadne dohôd o zrážkach zo mzdy nevyplýva, na základe čoho súd takúto žalobu pripustil s ohľadom na § 137 písm. c/ a d/ CSP, keďže žalobu o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy ako právneho úkonu žiadny osobitný predpis neupravuje a súčasne nešlo o určenie ani práva (ale o určenie neplatnosti právnej skutočnosti). K výroku o náhrade trov žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania v rozpore s tým, čo bolo predmetom konania na základe žaloby a jeho výsledkom. Poukázal na to, že predmetom konania však neboli len návrhy, ktoré sú uvedené vo výrokovej časti napádaného rozsudku, ale aj návrhy ohľadne ktorých bolo konanie zastavené. Mal za to, že na tieto skutočnosti vôbec neprihliadol, pričom v komplexnom posúdení je zrejmé, že žalovaný mal v prevažnej miere úspech v konaní a preto mu súd mal priznať náhradu trov konania aspoň pomerne. Na základe uvedeného žalovaný voči rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie pre nesprávne skutkové zistenia a závery a pre nesprávne právne posúdenie, teda podľa § 365 ods. 1 písm. písm. f/ a písm. h/ CSP. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil (zmenil) rozsudok v napádanom rozsahu a žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. Žalovaný si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

22. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

23. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca uzavrel so žalovaným dňa 13.10.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500085173, na základe ktorej mu žalovaný poskytol úver vo výške 720 eur, z ktorého skutočne dostal žalobca na účet len sumu 648 eur. Ďalej žalobca so žalovaným uzavrel dňa 15.10.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500085172, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 1.500 eur, z ktorého dostal skutočne žalobca na účet sumu 1.350 eur. Tiež uzavrel so žalovaným dňa 27.1.2015 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500099631, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 900 eur, z ktorého skutočne dostal žalobca na účet sumu 810 eur. Po pripustení zmeny žaloby sa žalobca domáhal určenia neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy č. 8500085173 zo dňa 13.10.2014, č. 8500085172 zo dňa 13.10.2014 a č. 8500099631 zo dňa 15.1.2015, určenia neplatnosti zmlúv o revolvingovom úvere č. 8500085173 zo dňa 13.10.2014, č. 8500085172 zo dňa 13.10.2014 a č. 8500099631 zo dňa 15.1.2015 a uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1.285,95 eur. Vo zvyšnej časti vzal žalobca žalobu späť. Súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.285,95 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), určil, že dohody o zrážkach zo mzdy, a to dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500085173 zo dňa 13.10.2014, dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500085172 zo dňa 13.10.2014 a dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500099631 zo dňa 15.1.2015 sú neplatné (II. výrok), vo zvyšnej časti o určenie neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085173 zo dňa 13.10.2014, zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085172 zo dňa 13.10.2014 a zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500099631 zo dňa 15.01.2015 súd žalobu zamietol (III. výrok) a žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal (IV. výrok).

24. Zmluvy o revolvingovom úvere boli vyhotovené ako formulár určený pre vyšší počet spotrebiteľov. Žalovaný vykonáva podnikateľskú činnosť v predmete poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Žalobca je fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní zmlúv nekonala v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a preto je žalobcu potrebné považovať za spotrebiteľa. Peňažné prostriedky boli žalobcovi poskytnuté za účelom rekonštrukcie nehnuteľnosti, zariadenia domácnosti a nákupu elektroniky. Uzatvorením predmetných zmlúv vznikol medzi žalobcom a žalovaným záväzkovo-právny vzťah, ktorý sa riadi príslušnými ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Na právny vzťah medzi sporovými stranami bolo potrebné aplikovať aj normy spotrebiteľského práva obsiahnuté v Občianskom zákonníku.

25. Vzhľadom na podaný rozsah odvolania, odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, teda vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.285,95 eur titulom bezdôvodného obohatenia, určil, že vyššie uvedené dohody o zrážkach zo mzdy sú neplatné a žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd v prvom rade skúmal, či predmetné zmluvy o revolvingovom úvere spĺňajú náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že úverové zmluvy neobsahovali náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c/, f/ a j/. Po preskúmaní predmetných zmlúv o revolvingovom úvere dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie správne právne posúdil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetných zmlúv o revolvingovom úvere.

26. Pokiaľ ide o absenciu náležitosti údajov o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, odvolací súd vychádzajúc zo Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) a z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.11.2021 sp.zn. 2Cdo/69/2020 udáva, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Pokiaľ je v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvedené, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu k obom náležitostiam (t.j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale ide len o vyjadrenie požiadavky na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ Smernice. Z obsahu spisu však vyplýva, že v zmluve o revolvingovom úvere č. 8500085173, v zmluve o revolvingovom úvere č. 8500085172 a v zmluve o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500099631 (ďalej len „predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ alebo „zmluvy o revolvingovom úvere“) je uvedený len počet splátok a výška splátky, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Z

dôvodu, že nie je uvedený dátum počiatku splácania úveru, nie je možné určiť ani dobu trvania zmluvy. Sporové strany uzavreli zmluvy o revolvingovom úvere, v ktorých tento údaj vyslovene absentuje. Z predmetných spotrebiteľských zmlúv nie je možné ani určiť, keďže z nich žiadnym spôsobom nevyplýval, ani dátum poskytnutia úveru. Žalobca podpísal žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500085173 a č. 8500085172 dňa 13.10.2014, č. 8500099631 dňa 15.1.2015, avšak žalovaný vyplnil bod 6. žiadosti o údaje o schválenom revolvingovom úvere č. 8500085173 a č. 8500085172 až dňa 15.10.2014 a č. 8500099631 až dňa 16.1.2015 (t.j. nasledujúce dni po podpise žiadosti). V čase uzatvárania zmluvy žalobcom, tento nemal vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť prvej a poslednej splátky úveru. Údaj o termíne splatnosti prvej splátky je uvedený len v oznámení o schválení revolvingového úveru, toto oznámenie však nemožno považovať za zmluvu ani nie je jej súčasťou. Počiatok a koniec konkrétneho obdobia splácania úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu a svojím podpisom potvrdzuje svoju vôľu (súhlas) s vymedzenou dobou trvania zmluvy. Žalovaný namietal, že obsahom zmluvy sú zmluvné dojednania, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára, je dňom konečnej splatnosti úveru. Žalovaný zastával názor, aj s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014-166 a rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 25Co/62/2019), ktorými odvolací súd nie je viazaný, že náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorou súd prvej inštancie dôvodil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere, a to konečná splatnosť úveru (resp. splatnosť poslednej splátky úveru), je uvedená v Oznámení veriteľa o schválení úveru. Z rozhodnutia Súdneho dvora EU č. C-42/15 vyplýva, že požiadavka uviesť v zmluve o úvere, vyhotovenej písomne alebo na inom trvalom nosiči, zrozumiteľne a stručne zákonné náležitosti zmluvy je nevyhnutná na to, aby sa spotrebiteľ mohol oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami. I keď všetky náležitosti zmluvy nemusia byť obsiahnuté v jedinom dokumente, je potrebné, aby tie náležitosti, ktoré vymenúva článok 10 odsek 2 smernice č. 2008/48/ES, boli vyhotovené písomne alebo zachytené na inom trvalom nosiči a tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere. Je preto nevyhnutné, aby zmluva o úvere obsahovala jednoznačné a presné odkazy na iné písomnosti alebo iné trvalé nosiče obsahujúce tieto náležitosti, ktoré boli spotrebiteľovi skutočne odovzdané pred uzavretím zmluvy, aby sa mohol skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Informácie o zmluvných podmienkach a dôsledkoch uzavretia zmluvy majú zásadný význam pre spotrebiteľa, najmä ak na základe týchto informácií sa spotrebiteľ rozhoduje, či chce byť viazaný podmienkami, ktoré vopred pripravil dodávateľ/veriteľ. Vzhľadom na nevýhodné postavenie, v ktorom sa nachádza spotrebiteľ voči dodávateľovi, je potrebné, aby spotrebiteľ jasne a zrozumiteľne pochopil obsah zmluvnej podmienky, ale aj záväzky a oprávnenia, ktoré s ňou súvisia. Informácie týkajúce sa rozsahu záväzku a základných podmienok jeho budúceho plnenia musia byť preto vyjadrené v písomnej forme a prehľadne, jasným a zrozumiteľným spôsobom, aby spotrebiteľ mohol zvážiť na základe ich posúdenia, či zmluvu uzavrie. Súdny dvor EU teda v predmetnom rozhodnutí zdôraznil nielen nevyhnutnosť toho, aby zmluva o úvere obsahovala jednoznačné a presné odkazy na iné písomnosti alebo iné trvalé nosiče obsahujúce obligatórne náležitosti zmluvy a aby tieto boli skutočne odovzdané spotrebiteľovi pred uzavretím zmluvy, ale zároveň stanovil i požiadavku jasných a zrozumiteľných odkazov na všetky vedľajšie písomnosti (tzv. transparentnosť odkazu), s tým, že ak požiadavku písomnej formy spĺňa odkaz (inkorporačná doložka), spĺňajú ju aj dokumenty, na ktoré sa odkazuje. Vychádzajúc z uvedeného by spĺňalo Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi požiadavky vyžadované Súdnym dvorom EU len v prípade, ak by na neho priamo odkazoval riadne podpísaný dokument. Avšak úverová zmluva (ako jediný oboma stranami podpísaný zmluvný dokument, ktorý bol súčasťou spisu) obsahovala odkaz len na zmluvný dokument - zmluvné dojednania (viď bod 7. zmluvy), bez podpisu zmluvných strán. Pokiaľ zmluvné dojednania obsahovali následný odkaz na Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (viď bod 7.1 písm. g/), išlo len o tzv. ďalší odkaz, ktorý v tomto ohľade nebol prípustný, čo malo za následok, že Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nebolo možné považovať za súčasť úverovej zmluvy. V takom prípade nemožno akceptovať, že žalovaný uvádzal (ak by sme vychádzali z toho, že deň splatnosti poslednej splátky je dňom konečnej splatnosti úveru) konečnú splatnosť úveru (až) v listine - oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, a teda nie už v úverovej zmluve, t.j. v listine žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úver, podpísanej oboma zmluvnými stranami; tento dokument pritom súd prvej inštancie správne vyhodnotil za riadne uzavretú zmluvu o úvere. Avšak ako bolo už vyššie uvedené vychádzajúc z rozhodovacej činnosti, nie je potrebné uviesť v úverovej zmluve termín konečnej splatnosti, pokiaľ je v úverovej zmluve určená doba trvania zmluvy. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, súd prvej inštancie správne vec posúdil, že obsah všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere je v rozpore s ustanovením § 9

ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z., Doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru vyplývali z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré ale nie je možné považovať za súčasť úverovej zmluvy, preto bol odvolací súd názoru, že v úverovej zmluve absentuje zákonná požiadavka v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. Okrem iného odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie poukazuje na to, že žalovaný v zmysle bodu 2.2 zmluvných dojednaní nepreukázal, že žalovaný účinne doručil dlžníkovi oznámenie o schválení úveru.

27. Ako dôvodnú vyhodnotil odvolací súd odvoláciu argumentáciu odvolateľa, ktorou namietal závery súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahovala adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Povinnosť uviesť adresu predávajúceho sa vzťahuje na zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere v zmysle § 15 zákona č. 129/2010 Z.z., v ktorých sa dojednáva spotrebiteľský úver výhradne na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru alebo poskytnutí konkrétnej služby, pričom tieto dve zmluvy tvoria obchodný celok. Ako vyplýva zo znenia ustanovenia zákona, ide o kúpu konkrétneho tovaru, resp. poskytnutie konkrétnej služby. V danej veci však žalovaný poskytol žalobcovi úver na rekonštrukciu nehnuteľnosti a zariadenie domácnosti, nešlo o konkrétnu službu či tovar. Odvolací súd sa zároveň stotožnil s námietkou odvolateľa, že predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsahujú všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN. Odvolací súd v danej veci konštatuje, že z judikatúry vyplýva, že ust. § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno vykladať tak, že je povinnosťou veriteľa v zmluve o úvere uviesť matematický výpočet RPMN alebo špeciálne v zmluve označovať predpoklady pre výpočet RPMN, ale postačí ak zo zmluvy predpoklady pre výpočet RPMN jednoznačne vyplývajú. Uvedené vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp.zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.02.2021, podľa ktorého: „Dovolací súd má za to, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov, ktoré údaje zo zmluvy jednoznačne vyplývajú. Dovolací súd, na rozdiel od súdov nižších inštancií, zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia.“ Odvolací súd tak konštatuje, že predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsahovali údaj o výške úveru, výške splátky, intervale splátky, počte splátok, výšku úrokov, poplatku za vedenie účtu a poplatku za poskytnutie úveru. Z obsahu predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere preto vyplývajú všetky potrebné informácie (predpoklady), ktoré sú potrebné na výpočet RPMN a napriek tomu, že veriteľ tieto informácie v zmluve neuvádza samostatne ako „predpoklady na výpočet RPMN“, nejedná sa o porušenie ust. § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. Avšak napriek tomu, že sa odvolací súd stotožnil s odvolacou argumentáciou odvolateľa týkajúcej sa povinných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ a § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z., ako už bolo vyššie uvedené predmetné spotrebiteľské zmluvy neobsahujú náležitosti zmluvy v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z, čoho dôsledkom sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ považujú predmetné spotrebiteľské zmluvy za bezúročné a bez poplatkov. Súd prvej inštancie teda správne právne posúdil predmetné zmluvy o spotrebiteľských úveroch, keď ich vyhodnotil ako bezúročné a bez poplatkov.

28. Žalovaný v odvolaní nenamietal skutkové zistenia súdu prvej inštancie, že žalovanému vyplatil v zmysle zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085172 sumu 1.350,00 eur, pričom žalobca splatil žalovanému sumu 1.660,05 eur, v zmysle zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085173 sumu 648,00 eur, pričom žalobca splatil žalovanému sumu 819,36 eur a v zmysle zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500099631 sumu 810,00 eur, pričom žalobca splatil žalovanému sumu 1.637,30 eur. Ako aj uviedol súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca plnil v prospech žalovaného v sume o 1.308,71 eur prevyšujúcej sumu, ktorú od žalovaného dostal a na úhradu ktorej bol povinný. Avšak nakoľko si žalobca v zmysle petitu žaloby uplatnil vrátenie sumy 1.285,95 eur a súd prvej inštancie bol žalobným návrhom viazaný, súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru, keď zaviazal žalovaného na úhradu v žalobcom požadovanej výške.

29. Vo vzťahu k určeniu neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy č. 8500085173, č. 8500085172 a č. 8500099631 sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Žalovaný v odvolacej argumentácii nepovažoval predmetné Dohody o zrážkach zo mzdy za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 OZ, zastával názor, že dohoda o zrážkach zo mzdy je zákonom upravený spôsob splácania.

Odvolací súd k danej odvolacej námietke žalovaného dodáva, že predmetné Dohody o zrážkach zo mzdy boli uzatvorené s poukazom na platné a účinné ust. § 551 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), avšak vzhľadom na svoj obsah zahrňujú takú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje výraznú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, čo je potrebné považovať za rozpor s obsahom ust. § 53 OZ. Samotný spotrebiteľ už v čase vzniku spotrebiteľskej zmluvy podpisuje dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorou sa dobrovoľne podrobí vykonávaniu zrážok zo svojej mzdy, resp. iných príjmov, a to bez možnosti zabrániť ich realizácii. Spotrebiteľ sa tak zákonite zbavuje svojej možnosti, aby zásah do jeho práv vyvolaný formou zrážok zo mzdy bol vykonaný iba zákonným spôsobom na základe exekučného titulu a to formou exekúcie. Práve vykonávanie zrážok zo mzdy na základe takejto neplatnej dohody zbavuje spotrebiteľa možnosti ochrany pred takýmto neoprávneným zásahom. Neprijateľnosť zmluvných podmienok v danom prípade je v rozpore s ust. § 54 ods. 1 OZ, pričom je daná tým, že zamestnávateľ žalobcu na základe žalovaného žiadosti realizuje zrážky zo mzdy žalobcu, nemajúci pritom k dispozícii žiadne súdne rozhodnutie ukladajúce žalobcovi povinnosť plniť a na druhej strane žalobca nemá možnosť takto prebiehajúce zrážky vôbec zastaviť. V tejto súvislosti je potrebné brať zreteľ aj na konštantnú judikatúru Súdneho dvora EÚ v tejto oblasti, ktorá je zároveň aj významným prvkom ochrany spotrebiteľa v práve EÚ, pričom ak by vnútroštátne právo veriteľovi umožnilo obísť takéto preskúmanie prostredníctvom uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy, potom by išlo o pozbavenie účinku Smernice 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Zároveň podľa § 54 ods. 1,2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, keď v napadnutom rozhodnutí uviedol, že podľa čl. IV dohôd o zrážkach zo mzdy išlo o zabezpečenie záväzku vopred uzavretou dohodou o zrážkach zo mzdy, čo dostáva spotrebiteľa do nevýhodnejšieho právneho postavenia a súčasne ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zároveň odvolací súd uvádza, že pre dohodu o zrážkach zo mzdy platia všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch (§ 34 a nasl. OZ), a preto predmetné dohody musia obsahovať označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide a výšku dohodnutých zrážok. Ako aj uviedol súd prvej inštancie v súlade s predchádzajúcim názorom odvolacieho súdu predmetné dohody neobsahujú presné označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide a výšku dohodnutých zrážok, ale iba odkaz na ešte neexistujúcu zmluvu o revolvingovom úvere. V čase uzatvárania dohody o zrážkach zo mzdy musí byť zabezpečovaná pohľadávka presne a úplne konkretizovaná, inak by dlžník nemohol platne prejavíť vôľu uspokojiť pohľadávku veriteľa prostredníctvom zabezpečovacieho prostriedku. Podľa § 2 ods. 2 OZ v občianskoprávných vzťahoch, vrátane zmluvných vzťahov majú účastníci rovnaké postavenie. Veriteľ vo vzťahu k spotrebiteľovi nie je vo vzťahu nadriadenosti a neprislúcha mu právo jednostranne určovať aké pohľadávky a v akej výške, ktoré v budúcnosti vzniknú, sa budú realizovať formou zrážok zo mzdy v prospech veriteľa. Pri uzatváraní dohody spotrebiteľ musí viesť pohľadávku akého druhu zabezpečuje dohoda o zrážkach zo mzdy a v akej výške, nesmie byť uvedená len v súvislosti s označením budúceho poskytnutia úveru na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru. Neurčitosť zmluvného dojednania o výške zrážok má za následok neplatnosť dohody. Vymedzenie zabezpečovanej pohľadávky nemôže byť neurčité a teda ho treba posudzovať aj vzhľadom na ust. § 37 ods. 1 OZ. Odvolací súd sa zároveň stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého bolo napriek tomu, že v zákone nie je explicitne uvedená ako obligatórna náležitosť dohody o zrážkach zo mzdy uvedenie platiteľa mzdy, systematickým výkladom ust. § 551 ods. 2 k § 551 ods. 1 OZ je možné nepochybne dospieť k záveru, že pre potreby vykonateľnosti dohody o zrážkach zo mzdy musí byť v dohode uvedený konkrétny zamestnávateľ. Uvedené vyplýva aj z čl. V predmetných dohôd o zrážkach zo mzdy. Účelom uvedenia zamestnávateľa v dohodách o zrážkach zo mzdy je, aby si veriteľ nemohol uplatniť predmetné zrážky zo mzdy u viacerých zamestnávateľov dlžníka zároveň. Uvedené by spôsobilo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Navyše samotný žalovaný prostredníctvom vyjadrenia doručeného súdu dňa 23.09.2020 sa vzdal práva na výkon zrážok zo mzdy z dohody o zrážkach zo mzdy. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zastáva odvolací súd názor, že námietky žalovaného voči určeniu neplatnosti predmetných dohôd o zrážkach zo mzdy sú nedôvodné.

30. Vo vzťahu k trovám konania odvolací súd uviedol s ohľadom na odvolaciu argumentáciu odvolateľa, že aj napriek tomu, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania neprihliadol na žalovaný nárok žalobcu, voči ktorému bolo konanie zastavené, rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výrokovej

časti o trovách konania vecne správne. Nakoľko sa žalobca pôvodne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v sume 2.356,93 eur a žalovaný bol následne napadnutým rozhodnutím zviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 1.285,95 eur, nemožno súhlasiť s námietkou žalovaného, že v komplexnom posúdení mal žalovaný v prevažnej miere úspech v konaní. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že na základe výsledku konania prevažoval úspech žalobcu, avšak nárok na pomernú náhradu trov konania mu súd prvej inštancie nepriznal, keďže mu žiadne trovy nevznikli.

31. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, vzhľadom na to, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, ktorým bolo vyhovené žalobe a vo výroku o náhrade trov konania, pričom relevantne nespochybnil skutkové zistenia a následné právne posúdenie a závery konajúceho súdu týkajúce sa bezpoplatkovosti a bezúročnosti predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere, vzniku, existencie a výšky bezdôvodného obohatenia získaného na úkor žalobcu, určenia neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi ako plne úspešnej strane v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).